

Cina și Masa Domnului – W.J.O.

1 Corinteni 10,14-22 și 11,20-34

Intenția mea în această după masă este să vorbesc în mod deosebit tinerilor despre vechile principii ale străngerii noastre laolaltă. Aceste principii sunt pentru noi așa de la sine înțeles, că vorbim puțin despre ele și din cauza aceasta tinerii noștri aud puțin despre aceste teme esențiale. Însă aceste teme nu sunt chiar așa de la sine înțeles, căci sunt multe confuzii cu privire la ele. De aceea doresc să încerc pe cât posibil de simplu să explic ce înțeles are Masa Domnului și Cina în Scriptură și ce înseamnă ele pentru noi astăzi.

Citim despre aceste teme în primele trei Evanghelii și în Epistola întâia către Corinteni. Evangheliile ne arată cum Domnul Isus după sărbătorirea Paștelui a instaurat Cina (Matei 26; Marcu 14; Luca 22), și anume împreună cu ucenicii ca credincioși din popor, și El o leagă nemijlocit cu viitorul, când El în Împărăția de o mie de ani va sărbători din nou Paștele împreună cu ai Săi. Dacă am avea numai cele trei Evanghelii, atunci ne-am fi putut întreba dacă noi ca creștini, care au o cu totul altă poziție decât acești credincioși din Israel și decât rămășița credincioasă din Israel din viitor, trebuie să sărbătorim Cina și ce înseamnă ea pentru noi. În privința aceasta Epistola întâia către Corinteni ne dă răspunsul. În capitolul 11 am citit că apostolul Pavel a primit direct de la Domnul instaurarea acestei Cine. Deci Pavel nu a auzit despre aceasta de la ucenici, și nici nu a fost de față la instaurarea ei, ci el a primit-o personal, direct de la Domnul glorificat în cer. De aceea el a putut s-o facă cunoscut în această scrisoare și de aceea noi știm că și noi creștinii trebuie să sărbătorim Cina și că noi, așa cum am citit în capitolul 10, trebuie s-o facem la Masa Domnului.

Noi sărbătorim Cina nu ca credincioși iudei, însă nici ca păgâni, ci ca păgâni de odinioară, ca aceia care acum aparțin Adunării Dumnezeului cel viu. Acestei Adunări a lui Dumnezeu îi aparțin toți creștinii adevărați. Creștin este oricine a venit sincer la Dumnezeu, și-a mărturisit păcatele și a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său, care a murit la cruce pentru el.

Am folosit și cuvântul *Adunare*. Ce înseamnă *Adunare*? În Noul Testament citim despre Adunare în trei înțelesuri diferite.

1. În primul rând Adunarea este totalitatea creștinilor începând cu ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor 2) și până la răpire (1 Tesaloniceni 4). Așa găsim de exemplu prezentată Adunarea în epistola către Efeseni. Pavel descrie acolo cum Dumnezeu a văzut Adunarea după planurile Sale veșnice, așa cum ea există de la început, din ziua de Rusalii, și cum va fi până la sfârșit.

2. Al doilea înțeles este acela, că Adunarea cuprinde practic pe toți credincioșii adevărați, care trăiesc astăzi, în momentul acesta, pe pământ. Sub acest aspect, aceia care au plecat acasă, nu mai aparțin practic Adunării. În afară de aceasta sunt încă mulți, care s-au născut deja dar care nu au devenit încă creștini, dar care vor fi adăugați Adunării. Căci Adunarea nu este încă completă. Știm aceasta, deoarece Domnul nu a venit încă. În acest înțeles găsim Adunarea, printre altele, în prima epistolă către Corinteni, și anume ca o unitate, pe care trebuie s-o exprimăm. În privința aceasta nu este vorba de Adunare începând cu ziua de Rusalii (din care deja multe milioane au murit) și până la răpire (vor mai fi probabil unii, care încă nu s-au născut sau care nu sunt încă mântuiți), ci de unitatea tuturor credincioșilor, care se află astăzi pe pământ.

3. Cel de-al treilea înțeles este acela, că Cuvântul lui Dumnezeu numește pe toți credincioșii dintr-o localitate ca *Adunare*. Vedem astfel, că epistola către Corinteni a fost adresată *Adunării* din Corint. În Corint era o Adunare și în epistola către Galateni citim despre *Adunările* din

Galatia. Galatia era deci un ținut, în care erau mai multe Adunări. În înțelesul acesta este deci vorba de o Adunare într-un anumit loc. Și tot așa există o Adunare a lui Dumnezeu în Haspe¹.

Ce este de fapt *Adunarea* din Haspe? Trebuie să recunoaștem, că noi deseori nu folosim expresia Adunare în înțelesul ei biblic. Deseori ne gândim, că Adunarea sunt aceia, care în mod obișnuit se strâng în fiecare duminică în localul acesta. Ei însă nu sunt *Adunarea* din Haspe. Ei aparțin Adunării din Haspe. Adunarea lui Dumnezeu, care este în Haspe, cuprinde pe toți credincioșii adevărați, care sunt mulți în acest loc, după cum sper să fie. Aceasta trebuie s-o păstrăm bine înaintea ochilor.

Acestea sunt cele trei înțelesuri în care se întâlnește cuvântul *Adunare* în Scriptură. Adunarea este deci o unitate, și această unitate trebuie să se vadă. Dacă noi toți am rămâne acasă, am constitui într-adevăr Adunarea lui Dumnezeu pe pământ, dar nu s-ar vedea nimic din ea. Oamenii vor vedea probabil că noi suntem creștini, dacă noi, fiecare pentru sine, am merge și am mărturisi pe Hristos. Noi am putea să practicăm părtășia și pe stradă, dacă vom întâlni și alți creștini. Vom afla atunci, că noi suntem una, deoarece posedăm aceeași viață din Dumnezeu. Aceasta însă este *unitatea copiilor lui Dumnezeu*, nu unitatea noastră ca *Adunare*. Adunarea lui Dumnezeu nu este numai suma tuturor creștinilor, ea este mai mult decât aceasta. Ea este ceva cu totul deosebit: Cuvântul lui Dumnezeu o numește *Trupul lui Hristos* și *Casa lui Dumnezeu* și *mireasa Mielului*. Ca întreg ea este mai mult decât toți credincioșii luați împreună, și Dumnezeu dorește ca aceasta să fie vizibil pe acest pământ. Aceasta are loc prin aceea, că toți credincioșii dintr-o localitate se strâng potrivit cu gândurile Domnului. Dacă ei se strâng în felul acesta, atunci se va vedea și că ei aparțin împreună și nu sunt numai creștini singulari în satul sau orașul lor. Ei constituie o unitate.

Prin ce se poate recunoaște în mod deosebit unitatea? Este suficient că ei se strâng într-un local? Nu, aceasta este prea puțin. Căci dacă duminica dimineața s-ar strânge în acest local toți creștinii din Haspe (presupunând că este loc pentru toți), se va recunoaște prin aceasta că este vorba de Adunare? Nu, în cea mai mare parte arătăm ca și oamenii din lume. Probabil că suntem mai decent îmbrăcați, dar aceasta nu este semnul caracteristic propriu-zis al Adunării din Haspe. Cum a făcut Dumnezeu posibil, ca să devină vizibil public, că într-o anumită localitate, într-un sat, într-un oraș, Adunarea lui Dumnezeu vine împreună? Răspunsul este, că Domnul ne-a dat Masa Sa. Căci în același moment, în care toți acești credincioși mănâncă dintr-o pâine, ei exprimă vizibil că ei constituie o unitate.

Aceasta nu este greu de înțeles. Când duminică dimineața vedem aici pâinea pe masă, ne putem gândi la primul înțeles al acestei pâini: *o pâine* este simbolul *unei singure* Adunări pe întreg pământul. Într-adevăr, noi nu ne strângem ca întreaga Adunare, căci toți credincioșii de pe pământ nu pot veni într-un singur loc. Nu este posibil nici măcar toți credincioșii din Germania să se strângă într-un singur loc. Din fericire sunt prea mulți, ca să poată face aceasta. Dar nu aceasta a fost intenția Domnului. El a rânduit așa fel, ca toți credincioșii dintr-o localitate, dintr-un oraș, dintr-un sat, așa cum se spune despre Corint, să se strângă (1 Corinteni 11,18,20,33,34; 14,23,26). Așa a fost aceasta potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Credincioșii se strângeau într-un loc și în mod simplu, printr-*o pâine* în mijlocul lor arătau că ei constituiau o unitate. Această o pâine este simbolul întregii Adunări, a cărei unitate se exprimă într-un loc. Și așa cum fiecare credincios ia o bucățică din această o pâine, așa sunt și ei o parte a acestei o Adunare.

Vrem să citim foarte exact ce spune Scriptura despre aceasta: »Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup« (1 Corinteni 10,17). Deci *o singură* pâine este simbolul unui *singur* trup, așa cum este el local prezentat. Trupul este de fapt întreaga Adunare de pe pământ, dar Cuvântul arată clar, că și credincioșii din Corint erau Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12,27)²,

---

¹ Haspe este localitatea unde a fost prezentată această temă – n. tr.

² Observă că în acest loc se spune textual: »Voi sunteți Trup al lui Hristos«, nu: „Trupul lui Hristos”, deci fără articol. Aceasta înseamnă: Adunarea din Corint avea caracterul singurului Trup. Dacă acolo ar sta „Trupul lui Hristos”, atunci numai corintenii ar fi fost Trupul lui Hristos.

adică ei erau local prezentarea acestui *singur* Trup. Așa se strâneau ei: »Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o *singură* pâine.«

Acum urmează partea practică a acestei întrebări. Un credincios din Haspe își manifestă dorința următoare: doresc cu plăcere ca duminica viitoare să vizitez localitatea unde credincioșii se strâng laolaltă. El se informează: unde se strâng aici credincioșii? Nu este ușor de răspuns la această întrebare. Rezultă ceva foarte trist: credincioșii se strâng în multe locuri diferite. Aceasta nu este rău în sine, căci și în Ierusalim credincioșii se strâneau în multe locuri, în mai multe case. Dar în Ierusalim toți acești credincioși erau, așa cum am exprima noi astăzi, în părtășie practică unii cu alții. Ei puteau merge fără multă vorbă în alte case și acolo puteau avea părtășie. Dar astăzi este așa, că mulți credincioși se află în comuniuni, cercuri și biserici diferite, unde ei nicidecum nu se pot vizita pentru a avea părtășie, ci rămân în interiorul barierelor proprii și nici nu vor să meargă în alte cercuri. Ei sunt despărțiți unii de alții prin multe sisteme și ziduri bisericesti. Ce trebuie să facă un credincios, care aici în Haspe vrea împreună cu alți credincioși să dea expresie unității trupului lui Hristos? Cum este posibil aceasta, când toți acești credincioși sunt împrăștiați? Există în această încurcătură undeva credincioși care se strâng acolo unde Domnul a instaurat Masa Sa?

Voi, tinerilor, ce gândiți, după ce poate recunoaște acum un credincios acest loc? Îl poate el aprecia pe baza simțămintelor și experiențelor sale? Mulți credincioși procedează astăzi așa. Ei merg în multe părtășii, ca să descopere unde este cel mai potrivit, unde se cântă cel mai frumos, unde se predică cel mai bine, unde sunt oameni mai dragi și mai prietenoși. Acestea sunt lucruri frumoase în sine. Dar dacă ei ar fi interesați cu adevărat să afle unde Domnul Și-a instaurat Masa Sa, atunci nu ar căuta acest loc pe baza simțămintelor lor, ci ar întreba Scriptura: Doamne, cum pot eu cunoaște unde ai Tu Masa Ta?

Această întrebare este și pentru voi. Credeți voi că frații și surorile de aici ar fi interesați ca voi să ocupați același loc împreună cu ei, numai pentru că voi sunteți oamenii vrednici de a fi iubiți? Acesta nu poate fi motivul. Frați și surorile de aici nici nu doresc aceasta. Ei doresc ca voi să vedeți foarte clar, dacă credincioșii din această sală din Haspe se strâng sau nu se strâng la Masa Domnului. Ei doresc cu plăcere să vadă, că voi decideți la această întrebare pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoașteți voi etaloanele Cuvântului, ca să puteți aprecia aceasta? Care sunt semnele caracteristice? Primul este foarte simplu. Ele toate sunt de fapt simple, dacă dorim să ascultăm cu adevărat de Cuvânt. *Primul semn caracteristic* al Mesei Domnului este, că tot ce este în contradicție cu Domnul este respins. Nu este aceasta foarte simplu? Dacă cu adevărat locul trebuie să fie acela unde credincioșii doresc să exprime unitatea lor ca Adunare, atunci trebuie înlăturat și respins tot ce este străin de această unitate și nu este în concordanță cu ea. După Efeseni 4,3-4 și 1 Corinteni 12,13 unitatea Trupului este o *unitate a Duhului*, care este în opoziție cu tot ce vine din carne (din firea pământească). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că credincioșii, care doresc să exprime această unitate, trebuie să fie *despărțiți* de rău, adică de tot ce este în contradicție cu Domnul.

Dar ce este răul? Vreau să vă numesc trei semne caracteristice ale Mesei Domnului, trei etaloane, pe care eu personal le-am găsit în Cuvântul lui Dumnezeu.

1. Deci, primul semn caracteristic este *despărțirea de rău*. Acest prim punct doresc să-l subîmpart în patru puncte.

a) În primul rând desigur nici o persoană neînțoarsă la Dumnezeu, deci care nicidecum nu aparține Adunării lui Dumnezeu, nu poate participa la frângerea pâinii la Masa Domnului. Dar, aceasta pare să fie de la sine înțeles, dar din păcate sunt mai multe cercuri în Germania, unde uneori majoritatea oamenilor sunt necredincioși. Astfel de oameni desigur nu pot să pretindă că vor să exprime unitatea Adunării. Deci primul rău ar fi, că persoane neînțoarse la Dumnezeu participă cu voia și conștient.

b) În al doilea rând nu necondiționat toți credincioșii au voie să ia parte. Aceasta este mai greu de înțeles. S-ar putea replica: da, dar când ești credincios faci parte din această unitate a Adunării.

Cum este atunci posibil, ca unii credincioși să nu aibă voie să ia parte? Simplu, din cauză că din păcate credincioșii sunt uneori în legătură cu răul. Ei știu aceasta, dar nu vor să se despartă de el. Ei nu vor să condamne răul. Deci dacă ei nu vor să facă aceasta, atunci trebuie noi să ne despărțim de aceste persoane. Nu facem cu plăcere aceasta, deoarece principial și acești credincioși aparțin Adunării. Dar deoarece ei stau în legătură cu răul, noi trebuie să ne despărțim de ei. Ce poate fi rău, dacă ești în legătură cu astfel de oameni? S-ar putea ca ei să trăiască într-un rău moral. Avem un exemplu clar în privința aceasta în 1 Corinteni 5. Citim acolo despre un bărbat care trăia în curvie. Aceasta era așa de rău, că și păgânii vorbeau de rău despre aceasta. Acest om n-a vrut să se despartă de rău. De aceea Adunarea a trebuit să se despartă de el. Ea a trebuit să dea răul afară din mijlocul ei (1 Corinteni 5,13).

c) În al treilea rând noi trebuie să ne despărțim și de aceia care au o învățătură rea despre principiile adevărului. Adunarea este Adunarea lui Dumnezeu. Dacă credincioșii vorbesc rău despre Dumnezeu, cum putem noi atunci să avem părtășie cu ei? Adunarea este Trupul lui Hristos. Când cineva vorbește rău despre Domnul Isus, despre dumnezeirea Lui și despre umanitatea Lui, despre lucrarea Lui, pe care a făcut-o, cum putem noi atunci să frângem pâinea împreună cu el? Noi trebuie să ne despărțim și de aceste persoane.

d) Acum urmează al patrulea punct, și acesta este cel mai greu. Punctele b) și c) sunt de asemenea grele, căci mulți credincioși consideră că ei nu au nimic a face cu răul altora și că fiecare ar fi răspunzător pentru sine. Dar ei nu înțeleg ce stă scris în 1 Corinteni 10,16, și anume că Masa Domnului este tocmai expresia unității și părtășiei noastre: »Pâinea, pe care o frângem, nu este ea părtășia trupului lui Hristos?« Noi avem nu numai părtășie cu Domnul, ci și cu toți frații și cu toate surorile. Aceasta înseamnă că eu nu sunt răspunzător numai pentru mine însumi, ci și că fiecare din noi este răspunzător pentru fiecare cu care el are părtășie la Masa Domnului. Cu acest al patrulea punct au evident mulți probleme mari: uneori se poate ca persoanele să nu se afle într-un rău moral sau să nu aibă învățătură greșită, dar cu toate acestea sunt indiferente față de acestea și au părtășie cu aceia care trăiesc într-un astfel de rău. Putem noi să avem părtășie cu o astfel de indiferență? Și aici nu decid simțămintele noastre. 2 Ioan 10 spune categoric, că dacă noi avem părtășie cu persoane care aduc învățături greșite, noi luăm parte la lucrările lor rele. Noi avem părtășie nu numai cu persoane, ci și cu lucrările lor rele, și aceasta ne murdărește. Când ce este murdar este adus în legătură cu ce este curat, ce este murdar nu va deveni niciodată curat, ci ce este curat va deveni murdar. Tot așa este și în părtășia în lucrurile divine. Noi trebuie să ne despărțim de rău. Eu pot să găsesc Masa Domnului numai acolo unde aceste principii sunt recunoscute și persoanele, care potrivit Scripturii trebuie respinse, sunt realmente respinse. Nu trebuie să fie nici o părtășie cu răul, pentru ca Masa Domnului să nu fie murdărită și în cele din urmă să fie numai o masă omenească.

2) Venim acum la cel de-al doilea semn caracteristic al Mesei Domnului. Sunt cercuri în care se practică despărțirea de rău, și cu toate acestea eu nu aș putea merge acolo. De ce nu? Ei cad în extrema cealaltă. Noi suntem totdeauna sub două aspecte în pericol: ori ne abatem prea mult la stânga, ori ne abatem prea mult la dreapta. La această extremă se referă al doilea semn caracteristic: la Masa Domnului nu trebuie să fie nici un sectarism. Pe de o parte putem permite prea multor oameni să ia parte la Masa Domnului, și anume aceluia care sunt ori neîntorși la Dumnezeu, sau sunt răi, ori stau în legătură cu ce este rău, dar noi putem să permitem numai la puțini să ia parte. Mulți creștini spun: da, vrem să ne despărțim de rău, dar noi nu dorim să avem nici o părtășie cu aceia care gândesc altfel decât noi cu privire la anumite lucruri, de exemplu despre botez, sau despre răpire, sau despre Împărăția de o mie de ani. Ar fi frumos să ai un cerc de frați și surori, în care toți sunt una în toate detaliile adevărului. Dar și atunci se pune întrebarea, dacă aceasta ar fi Adunarea lui Dumnezeu. Dacă ne-am despărțit de cei care gândesc altfel decât noi despre anumite detalii ale adevărului, atunci am fi o sectă. Acesta este celălalt pericol.

Și acest pericol îl vedem în Corint. Acolo erau astfel de secte. Era o partidă, care se numea după numele lui Apolo, alta după Petru și o alta – după părerea mea aceasta era cea mai rea – după Hristos. Aceasta a făcut pe Hristos Capul unei partide. Așa ceva nu trebuie să aibă loc. Astăzi există de exemplu o partidă în jurul botezului; aceștia sunt baptiștii. Semnul caracteristic al sectarismului lor se recunoaște în numele lor. Nu spun nimic împotriva fraților și surorilor care se numesc așa. Cunosc mulți dintre ei, și îi iubesc. Sunt credincioși pe care noi îi vom revedea odată în cer. Vorbesc însă de învățătura lor, care fac dintr-o anumită temă din Biblie, care nu este de importanță principială pentru credință, semnul de diferențiere: nu este de însemnătate majoră pentru mântuire, dacă cineva este adeptul botezului copiilor sau al botezului credinței, prin aceasta nu ești în pericol să te pierzi. În privința aceasta nu este vorba de principii de bază. Când însă aceasta devine motivul de despărțire în creștinătate, atunci este un mare pericol să devină o sectă. Când un cerc principial nu admite pe toți credincioșii adevărați, el este o sectă, cu care noi nu putem avea părtășie. La Masa Domnului exprimăm unitatea *tuturor* credincioșilor, nu numai a aceluia cu care suntem una în toate. Adevărul lui Dumnezeu este totdeauna la mijloc între pericolele la dreapta sau la stânga.

3) Acum cel de-al treilea semn caracteristic: cele două semne caracteristice, pe care le-am studiat până acum, nu sunt suficiente. Să presupunem că în această sală se strâng credincioși care s-au despărțit de rău și care primesc cu bucurie pe toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu din Haspe. Deci ei nu fac nici o despărțire sectantă. Eu particip deci la strângerea lor și mă aștept ca acești credincioși să se strângă la Masa *Domnului*. Dar ce fac ei? Ei au planificat deja mai dinainte derularea orei, ca și cum nu ar fi niciun Duh Sfânt pe pământ, care dorește să călăuzească totul (căci la Masa Domnului este vorba de *unitatea Duhului*), și ca și cum nu ar fi nici un Domn glorificat în cer, în al cărui Nume ne strângem. Ei se comportă ca și cum El nu ar fi Domnul acestei case. Atunci eu voi spune acestor frați și surori: credeam că masa este Masa *Domnului*, dar voi ați făcut din această masă o masă a voastră. Dacă un frate m-ar vizita acasă și mi-ar spune: astă seară vrem să mâncăm la ora șase; tu stai acolo și eu stau aici, și noi vom mânca aceasta și aceasta. Ce credeți voi, cui îi va aparține această masă? Este masa mea, sau este masa fratelui acesta? El va tăgădui caracterul mesei mele, făcându-l masa lui proprie. Când credincioșii se strâng laolaltă, ei trebuie să recunoască autoritatea absolută a *Domnului*, căci dacă este Masa Domnului, atunci nu este masa fraților, și nici masa unei anumite părtășii, și nici masa credincioșilor în general, ci este exclusiv Masa Domnului. Aceasta înseamnă că El este gazda și trebuie să aibă toată autoritatea. Dacă noi am respinge această autoritate, vom mai putea noi atunci să vorbim despre această masă că este Masa Domnului?

Aceste principii doresc să le exemplific printr-un exemplu. Să presupunem că o pereche căsătorită are zece copii. Toți acești copii sunt căsătoriți. Am putea spune că ei au douăzeci de copii. Acești părinți spun acum, înainte de a murii, copiilor lor: „Dragi copii, ne dorim ca voi să vă strângeți în fiecare an la o masă comună în familie spre amintirea părinților voștri.” Cei douăzeci de copii împlinesc dorința părinților lor și se întâlnesc în fiecare an, mănâncă împreună, exact așa cum și-au dorit părinții, și sărbătoresc această masă în amintirea lor. Însă acum apar unele probleme.

1a) Unii spun: cu siguranță va fi mai plăcut dacă am invita prietenii noștri. Da, mai plăcut ar putea să fie. Dar ar fi aceasta corespunzător dorinței părinților? Ei au dorit ca copiii lor să se strângă în amintirea lor. Ceilalți sunt probabil prieteni cumsecade, dragi, dar ei nu sunt copiii acestor părinți și nu cunosc aceste relații. Cum pot să se strângă ei atunci spre amintirea acestor *părinți*? Tot așa de clar este și că aceia care nu aparțin Adunării lui Dumnezeu, deci nu aparțin Domnului și nu L-au primit, nu pot să se strângă spre amintirea Sa.

1b) Acum ia naștere o altă problemă: unul din acești douăzeci s-a îmbolnăvit. El are o boală periculoasă, contagioasă. Ce credeți voi, ceilalți nouăsprezece îl vor invita? El aparține familiei. El este încă un copil al acestor părinți. Dar poate el fi invitat, dacă are această boală contagioasă?

Nu, el va infecta și pe toți ceilalți. În anul acesta el trebuie cu regret să rămână acasă. Tot așa este uneori și cu noi. Păcatul este potrivit Scripturii o boală contagioasă. În 1 Corinteni 5 răul moral este numit „aluat”. Așa cum aluatul dospește toată plămădeala, tot așa și răul moral atacă în jurul lui. El va strica mărturia lui Dumnezeu. Cu toate că este vorba de credincioși, trebuie totuși să refuzăm ca ei să ia parte la Masa Domnului.

1c) S-ar putea ca un fiu să fi rostit cuvinte foarte urâte despre mama sa. Ce trebuie să facă ceilalți nouăsprezece? Ei vor spune: el este încă un copil al părinților noștri, dar dacă el a spus cuvinte așa de rele și grave despre mama noastră, noi nu putem să-l invităm la această masă de aducere aminte.

1d) Acum o comparație la principiul al patrulea. Presupunând că niciunul din acești douăzeci de copii nu este bolnav, dar la unul din ei domnește acasă o boală contagioasă, o epidemie, prin care unii din această familie s-au îmbolnăvit grav. Omul însuși nu este bolnav. Cu toate acestea în niciun caz nu-l vom invita. Nu schimbă cu nimic faptul, că el aparține familiei. De ce nu are el voie să vină? Deoarece el este în legătură cu o boală contagioasă. Aplicat acum la noi: credincioșii, care se află într-o astfel de legătură, chiar dacă ei înșiși sunt încă curați, nu putem să-i admitem, deoarece ei au părtășie cu răul. Probabil că ei personal nu sunt întinați; ei sunt însă întinați în ceea ce privește legăturile lor și sunt indiferenți față de rău.

O altă comparație: unul din această familie se află într-o asociație, în care unul din membrii acestei asociații a scris o cârticică în care desconsideră foarte mult pe mama lor. Cârticica cuprinde calomnieri și batjocuri. Ce vor face ceilalți nouăsprezece? Vor invita ei pe omul care este membru al acestei asociații? Nu. El însuși nu a spus niciodată astfel de lucruri rele despre mama sa. El este desigur încă un membru al familiei. Și totuși ei nu-l vor invita, atâta timp cât el nu va întrerupe legătura cu batjocoritorul. Vezi ce sunt legăturile rele? Tot așa și noi, nu putem să permitem acelora, care probabil în sine însuși sunt curați, să vină la Masa Domnului, și să avem părtășie cu ei, atâta timp cât nu renunță la astfel de legături și nu au rupt-o cu nedreptatea care se găsește acolo. Acest principiu este deosebit de important³.

2) Și celălalt pericol este prezent: cei douăzeci de copii spun că ei s-ar întâlni din nou cu plăcere anul viitor. Unii doresc ca fratele lor Fritz să nu mai fie invitat. Ei nu pot spune nimic rău despre el, dar nu-l găsesc simpatic sau gândește în unele privințe altfel decât ei. Caracterul lui sau fața lui nu le place. Ar fi aceasta corespunzător dorinței părinților? Nu, nicidecum nu. Nu este niciun motiv să-l respingă, el aparține familiei. El nu are nicio boală contagioasă, nu a făcut nimic rău. Deci ei nu-l pot respinge din motive care nu au nimic a face cu această masă. S-ar putea într-adevăr să fie, că uneori el este neplăcut sau are păreri ciudate, dar acesta nu este un motiv să nu-l invite. Aplicat la noi: noi am fi o sectă, dacă am respinge pe cineva care gândește altfel decât noi în anumite privințe. Acesta este pericolul sectarismului.

Sper ca celor mai mulți dintre noi să le fi devenit clar de ce așa de mulți credincioși din Haspe se strâng tocmai în această sală. Desigur aceasta nu are nimic a face cu sala, ci cu faptul că ei vor să exprime că în această sală din Haspe toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu sunt bineveniți. Ei nu sunt chestionați de toate învățăturile. Ei nu trebuie aici să dea un examen. Este important ca ei să nu trăiască făcând răul, nu au rău moral și nu au învățături greșite, care lezează principiile creștinismului, sau nu au conștient părtășie cu cei care trăiesc practicând răul. Atunci ei sunt aici bineveniți. Aici se strâng credincioși, care doresc în toată simplitatea să fie împreună, supuși Domnului și călăuzirii Duhului Său, și să aștepte de la El, ca El să conducă totul. Unde se găsește aceasta în sistemul creștin? Acestea sunt îndoielile, pe care acești credincioși de aici le au față de sistemele bisericesti, pe care le găsim pretutindeni. Credincioșii, care se strâng aici, nu au nici un fel de îndoieli cu privire la credincioșii din alte cercuri. Sunt frați și surori exact așa ca frații și surorile care se strâng aici. Dacă totul este în ordine, îi iubim tot așa cum iubim pe frații și surorile cu care avem părtășie practică la Masa Domnului. Pentru mine, cel puțin, nu există nici o

---

³ Trebuie ținut însă seama, că ar putea să existe neștiință și în acest caz deseori trebuie dovedit har față de aceia care nu sunt conștienți în conștiința lor de legăturile rele.

diferență. În acești treizeci sau cincizeci de ani nu pot să fac nici o diferență, când eu în cer în veșnicie îi voi iubi pe toți la fel. Practic însă din păcate trebuie să fiu despărțit de ei. Nu este nicidecum plăcut să fi despărțit de anumiți credincioși. Ne doare. Dar noi trebuie să fim despărțiți de ei, deoarece ei se află într-un sistem, care poartă astfel de semne caracteristice, pe care noi trebuie să le condamnăm pe baza Scripturii. Ei se află în sisteme în care lipsește disciplinarea și verificarea, așa că ei, probabil fără să știe, sunt în părtășie cu răul. Aceasta ne întinează. Sau ei sunt în sisteme unde probabil – deseori este foarte clar acest caz – se găsesc învățături greșite principiale. Uneori ei recunosc aceasta, dar de ce rămân acolo? Ei sunt în părtășie cu acestea și prin aceasta se întinează. Sau ei sunt în sisteme în care se găsesc rânduielei omenești. Nu este totdeauna simplu să trăiești conform principiilor biblice, dar nu este minunat să trăiești conform lor? Nu este Domnul de cele mai multe ori acolo glorificat? Și nu este bucurie pentru inimile noastre când ne comportăm în Casa lui Dumnezeu conform principiilor biblice? (compară cu 1 Timotei 3).

Deseori noi nu putem avea părtășie cu acești credincioși și din cauză că ei se află în secte, care nu vor să aibă părtășie cu noi, deoarece noi gândim altfel despre unele detalii din Scriptură. Acestea sunt sectele. Cu ele nu putem să avem părtășie. Cât de tristă este toată această rătăcire! La aceasta se adaugă, că astăzi sunt mulți creștini, care se retrag din biserică, deoarece acolo au ajuns să fie nemulțumiți. Ce fac ei acum? Găsesc ei drumul spre mărturia unității Trupului lui Hristos? Nu trebuie noi să ne rușinăm, că așa de des aceasta nu este așa? Aceasta este vina noastră. Pe de altă parte ei nu au o înțelegere corectă. Ceea ce spun ei este: vrem să înființăm comunități noi. După o conferință cineva mi s-a adresat și mi-a zis: sunt pe cale de a înființa o comunitate în satul meu. I-a spus, credeam că în satul acesta este deja o comunitate. Mi-a răspuns: de ce, ce vrei să spunei prin aceasta? Da, i-am răspuns eu, comunitatea dumneavoastră nu există încă acolo, dar comunitatea lui Dumnezeu există deja de mult timp acolo. Ah, a spus el, sunteți aceiași.

Dar dacă nu vorbim principial despre aceste lucruri, putem să încetăm să ne preocupăm cu adevărul lui Dumnezeu. Noi nu putem înființa comunități noi. Noi putem numai să recunoaștem ce a dat Domnul. Și aceasta este comunitatea sau Adunarea lui Dumnezeu dintr-o localitate. Noi putem numai să recunoaștem că unitatea Adunării lui Dumnezeu există deja demult și putem să încercăm ca pe baza principiilor biblice să exprimăm această unitate. Să înființezi comunități noi, aceasta nu există. Pe de o parte trebuie să acordăm respect pentru faptul că mulți au curajul să părăsească aceste sisteme, deoarece acolo se găsește multă nedreptate. Pe de altă parte ei nu au înțelegerea corectă în această privință, și probabil ar trebui să ne rușinăm că ei deseori nici prin noi nu au primit această înțelegere și de aceea nu știu să găsească drumul spre locul unde și noi avem privilegiul să ne strângem la Masa Domnului. Nu spun, ca ei să găsească drumul *spre noi*. Aceasta ar fi complet greșit. Noi nu suntem interesați. Noi înșine suntem numai oaspeți. Noi dorim să ne strângem numai acolo unde *Domnul Isus* este în mijloc. Noi nu suntem interesați ca unii să vină *la noi*. Probabil uneori creem impresia, că așa procedăm. Nu, este vorba de Domnul. El este punctul central, El este această Persoană minunată, care ne strânge spre Numele Său. Probabil este cineva aici, care se află în astfel de secte, sau biserici, sau sisteme de felul acesta. Este responsabilitatea noastră, să dăm răul afară. Unii pleacă de îndată ce le-a devenit neplăcut. Aceasta nu este biblic. Primul lucru este să încercăm să dăm răul afară. Aceasta ne spune 1 Corinteni 5. Abia după ce aceasta nu mai este posibil și întreaga Adunare nu mai este gata să dea răul afară, vine momentul când credinciosul este solicitat să *plece*. Noi trebuie să ne despărțim de lume (2 Corinteni 6), de iudaism (Evrei 13) și în interiorul creștinătății de tot ce ezită s-o rupă cu nedreptatea (2 Timotei 2). Aceasta înseamnă să *plece*: să se despartă. Nu numai în sens negativ să ne despărțim de rău, ci să ne despărțim pentru a ne îndrepta spre Numele Domnului Isus, ca să ne strângem la Masa Sa.

Am încercat să arăt, că Cina, adică pâinea pe care noi o frângem duminica dimineața, este expresia părtășiei noastre. Noi am citit și unele versete din 1 Corinteni 11. Acolo găsim și alte semnificații ale Cinei.

1) Prima semnificație am văzut-o în 1 Corinteni 10: pâinea este un simbol al întregii Adunări. Aici în acest loc, pâinea este un simbol al întregii Adunări, așa cum este ea exprimată local.

2) A doua semnificație o găsim în 1 Corinteni 11. În versetul 24 citim: »acesta este trupul Meu, care este pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea.« Pâinea este deci întotdeauna un simbol al trupului lui Hristos, însă a acestui trup în semnificația lui dublă: în primul rând este vorba de trupul din carne, trupul în care Domnul Isus a umblat aici pe pământ și pe care El l-a dat la moarte pentru noi. În al doilea rând este trupul Său spiritual, așa cum el există astăzi pe pământ: acesta este Adunarea Dumnezeului cel viu. Când duminica dimineața noi vedem pâinea, ne gândim la unitatea trupului. Totodată vedem în pâine și un simbol al Domnului Isus ca om. Pâinea vorbește despre El în natura Lui umană. Pâinea este un rod al pământului (compară cu Isaia 4,2), așa cum Domnul Isus a fost născut aici pe pământ ca om, cum El a trăit aici și în cele din urmă S-a dat la moarte. »Acesta este trupul Meu«, spune Domnul Isus, adaugă însă »care este pentru voi«. El a dat trupul Său în moarte pentru noi. Și El ne roagă: »Faceți aceasta spre amintirea Mea«. Cât de frumos este aceasta.

Am încercat să explic prin tabloul cu părinții și copiii ce înseamnă să sărbătorești o masă de aducere aminte. Deseori ne gândim cu plăcere la aceia care au murit și pe care i-am iubit. Noi prețuim și iubim această amintire. Așa a spus și Domnul Isus: strângeți-vă, luați pâinea, împărțiți-o între voi, luați și mâncați, și faceți aceasta în amintirea Mea. Nu este aceasta minunat? Cina este o sărbătoare a unității, este însă și osărbătoare de aducere aminte. Ne strângem ca să ne gândim la El. Anul trecut am vorbit în America aproape toată noaptea cu un om, care timp de zece sau douăzeci de ani s-a strâns duminica după masa împreună cu frații, ca să asculte Cuvântul. Însă duminica dimineața a mers întotdeauna în biserica sa. El încerca să-mi explice după atâția ani, că nu exista nici o deosebire între ceea ce făcea biserica sa și ceea ce făceau frații duminică dimineața. L-am întrebat: ce credeți, unde se vor întâlni credincioșii mâine dimineață – era sâmbătă seara – în acest oraș mare, nu ca să asculte o predică frumoasă, ca să nu mai vorbim de Evanghelie? (El mergea într-o biserică, unde în fiecare duminică se vestea Cuvântul nu numai pentru credincioși, ci și Evanghelia, pe care ei demult au primit-o.) Unde credeți că se strâng credincioșii să facă un singur lucru: să se gândească la Domnul Isus, să se gândească la ce a făcut El pentru ei și să-L laude, să-L glorifice pentru aceasta și Lui și Tatălui să aducă adorare?

Vedeți voi, frați tineri și surori tinere, cât de important este aceasta? În multe cercuri se sărbătorește cina. Aceasta servește potrivit învățaturii oficiale bisericești numai pentru întărirea credinței. Dar, în primul rând aceasta nu este nicidecum potrivit cu Scriptura, și în al doilea rând îndreaptă gândul spre noi. Domnul Isus nu a spus, ca noi să venim împreună ca să ne gândim la noi. Și între noi sunt câteodată credincioși, care duminica dimineața serbează întoarcerea lor la Dumnezeu și înaintea Domnului exprimă numai cât de fericiți sunt ei, că păcatele le sunt iertate. Nu acesta este scopul Cinei. Ea are loc spre amintirea Lui; să nu ne gândim la noi și nici atât de mult la mântuirea noastră, ci la Persoana Sa. Sărbătorim noi Cina, ca să ne gândim la El, o facem noi spre amintirea Lui? Poate să fie ceva mai înalt, decât a face aceasta? Domnul Isus ne-a dat aceste simboluri simple, pentru ca noi să ne gândim la El, atunci când împărțim pâinea între noi și bem din pahar. Atunci ne gândim că El Și-a vărsat sângele pe cruce pentru noi. El Și-a dat trupul, El a murit pentru noi, pentru ca noi să fi putut muri împreună cu El, pentru ca omul vechi să-și poată găsi sfârșitul pe cruce. El Și-a dat sângele pentru iertarea păcatelor noastre, așa cum Domnul Isus spune în mod deosebit în evanghelia după Matei (capitolul 26,28). Toate acestea El le-a făcut, și acum El spune: veniți la Mine și luați pâinea, beți din pahar și gândiți-vă la Mine. Ce măreț este aceasta!

Acesta este un privilegiu. Putem să fim mulțumitori, că în secolul 19 au existat credincioși, care au înțeles, că Domnul Isus și Tatăl din cer doresc cu plăcere să primească ceva de la noi, atunci când ne strângem. Am trăit, că credincioși au vizitat străngerile noastre laolaltă și după aceea au spus: am regretat, că nu s-a ținut nici o predică. Noi nu am primit nimic. Da, am spus eu

uneori, noi nu am fost nicidecum împreună ca să primim ceva, ci ca să dăm ceva. Ai dat tu ceva? Nu, tu nu ai dat nimic. Tu ai așteptat să vezi dacă vei primi ceva. Nu este măreț să vezi că Dumnezeu dorește să primească ceva de la noi? V-ați gândit vreodată la aceasta, voi frați tineri și surori tinere, care demult ați primit pe Domnul, dar care încă nu ați făcut acest pas de a lua parte la frângerea pâinii? V-ați gândit, că nu este numai un privilegiu pentru voi să ocupați acest loc la Masa Domnului, ci și că Domnul Însuși dorește cu plăcere să primească ceva de la voi?

3) Cea de-a treia semnificație a Cinei o găsim în 1 Corinteni 11,26: »Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.« Cina este deci și o vestire publică, o vestire înaintea lumii întregi, înaintea demonilor și îngerilor. Ea este o mărturie publică față de toți oamenii. Chiar dacă ei nu o văd, mărturia este prezentă. Este o mărturie a urmărilor minunate ale morții Domnului Isus. Ce minunat este să vestim această moarte, moartea unui Om, care este prezent personal în mijlocul nostru. Cina este o ceremonie de doliu foarte ciudată. Ne gândim la un mort, care în aceeași clipă este prezent viu în mijlocul nostru. Aceasta este o ceremonie de doliu minunată: să vestim moartea Lui, care este prezent personal la noi și personal intonează în mijlocul Adunării cântările de laudă. Ce binecuvântat este să ne strângem în acest loc și împreună să trăim aceasta!

4) Venim acum la cea de-a patra semnificație a Cinei. Sărbătorim Cina la Masa Domnului. Aceasta este o expresie cunoscută din Vechiul Testament. În Maleahi 1,7,12 și în Ezechiel 41,22; 44,16 altarul este numit »Masa Domnului«. Tot așa vorbește și Pavel în 1 Corinteni 10 cu privire la altar, ca fiind Masa Domnului: »Uitați-vă la Israelul după trup; cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei în părtășie cu altarul?« (versetul 18). Și apoi în versetul 21 leagă altarul cu Masa Domnului: »Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la Masa Domnului și la masa dracilor.« Așa cum odinioară la poporul Israel era o diferență între altarul din față dinaintea Cortului întâlnirii și pe de altă parte altarul păgânilor, tot așa există și astăzi o diferență între Masa Domnului și masa demonilor, adică masa în legătură cu slujbele idolatre. Deci Masa Domnului este de asemenea un altar, unde noi ne strângem ca preoți, deci ca aceia care aduc jertfe (căci aceasta este caracteristica unui preot). Credeți voi, că ar fi posibil să fi împreună la Masa Domnului, spre aducerea aminte de Domnul, fără ca la noi să nu ia naștere jertfa de laudă și mulțumire, de onorare, glorificare și adorare, și să nu I le aducem Lui? De aceea Masa Domnului este și un altar. Și altarul este locul unde preoții vin împreună ca să aducă jertfe. Din 1 Petru 2 și Evrei 13 știm care sunt aceste jertfe: sunt jertfe de laudă și mulțumire, prin care noi glorificăm pe Dumnezeu Tatăl și pe Domnul Isus.

Deci lauda noastră se cuvine nu numai Domnului Isus, ci și lui Dumnezeu. Aceasta îmi amintește de altceva. Cina a urmat, atunci când Domnul Isus a instaurat-o, imediat după sărbătorirea Paștelui. Paștele are în sine însuși o altă semnificație. Sărbătoarea Paștelui nu era o aducere aminte de miel, ci era o amintire de Dumnezeu, care a salvat poporul Israel din Egipt. Aceasta este semnificația Paștelui: Israel trebuia să serbeze în fiecare an această sărbătoare, ca prin aceasta să-și amintească cum a eliberat Dumnezeu poporul din Egipt. Era o sărbătoare la care ei trebuiau să preamărească mereu din nou pe Dumnezeu. Dar și noi facem aceasta duminica dimineața. Sărbătoarea Paștelui a fost înlocuită într-adevăr de Cină, dar și noi ne gândim la Dumnezeu, Tatăl nostru. Ne amintim că Dumnezeu a dat pe Fiul Său și a făcut totul, ca noi să fi putut fi mântuiți, pentru ca nimitorul să fi putut trece pe lângă întâi-născuți (Evrei 11,28). Ne amintim că totul a pornit de la Dumnezeu, că El a pregătit această mântuire și că noi, ca popor salvat, da, mai mult chiar, ca și copiii ai Tatălui avem voie să ne strângem, ca să-I aducem adorarea noastră.

Dar Cina merge un pas mai departe. Lui Israel nu i s-a cerut să se strângă în fiecare an, ca să-și aducă aminte de miel. Însă la noi este așa. Noi ne gândim nu numai la Dumnezeu, ci și la Miel. Pentru Israel aceasta aproape că nu era necesar. Mielul era numai un animal, chiar dacă era simbolul Domnului care va veni, dar pentru noi a murit Domnul Isus Însuși, și când ne strângem ne amintim nu numai de faptul că Dumnezeu ne-a salvat și ne-a făcut copiii Săi. Noi Îi aducem

nu numai adorarea noastră, ci ne gândim și prin ce a făcut El salvarea noastră. El a dat pe propriul lui Fiu, era Fiul Său, care a devenit Mielul de Paște pentru noi.

Acestea sunt deci cele patru semne caracteristice ale Cinei: 1) este o sărbătoare a unității, 2) este o sărbătoare de aducere aminte, 3) este o vestire a morții Domnului, și 4) Masa Domnului este un altar, unde noi ca preoți aducem adorarea noastră lui Dumnezeu și Mielului.

În încheiere doresc să mă ocup cu unele întrebări practice. Cine are voie să ia parte la Masa Domnului? Probabil că aici sunt din aceia care se preocupă cu această întrebare. Răspunsul este: credincioșii adevărați, care s-au despărțit de rău, nu trăiesc în păcat și nu au învățături greșite, care lezează principiile creștinismului. Trebuie să mai adaug ceva: copiii mei mărturisesc de asemenea, că iubesc pe Domnul Isus. Cu toate acestea eu nu le voi propune să se gândească dacă nu cumva și ei să ocupe acest loc. De ce nu? Deoarece este necesar, și aceasta în mod deosebit în timpul de decădere, ca noi să fim conștienți ce responsabilitate este legată de acest fapt. Am citit ceva în privința aceasta atât în 1 Corinteni 10, cât și în 1 Corinteni 11. În 1 Corinteni 10,14 apostolul Pavel spune: »De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce vă spun.« Copiii, care iubesc pe Domnul Isus, dacă au pace cu Dumnezeu, aparțin din principiu Adunării lui Dumnezeu. Ei pot însă să fie așa de tineri, că nu pot suficient să judece ce facem noi. Ei încă nu pot să poarte această responsabilitate. Departe de mine să propun o vârstă. La unii această înțelegere este foarte devreme, la alții mult mai târziu. Aceasta trebuie s-o judece frații care fac lucrarea de ușieri. Acest principiu îl găsim și în 1 Corinteni 11,29: »Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.« Ca să se poată lua parte la Cină, trebuie deci să se știe ce înseamnă pâinea. Spun aceasta, ca să arăt clar, că copiii mici nu pot lua parte. Dar, frați tineri și surori tinere, nu spun aceasta ca să creez impresia, că trebuie să se aibă o cunoștință mare despre învățătură, că trebuie mai întâi să se dea un examen, înainte să se poată participa la frângerea pâinii. Trebuie să se știe ce se face, ce înseamnă pâinea și paharul. Și pentru aceia, care ocupă deja acest loc, trebuie să fie clar, că tu ești un copil al lui Dumnezeu, că iubești pe Domnul Isus și dorești să mergi împreună cu El despărțit de rău, dar nimic mai mult. Dacă dorești cu plăcere să ocupi acest loc împreună cu ceilalți frați și celelalte surori și ști ce înseamnă din principiu acest loc, atunci locul tău este acolo. Dacă tu îndeplinești aceste premise și încă nu ai ocupat acest loc, atunci noi nu putem decât să regretăm aceasta.

O altă întrebare este: Cât de des ne strângem pentru frângerea pâinii? Și la această întrebare Scriptura dă răspuns. La început vedem, că credincioșii erau așa de umpluți de aceste lucruri, să se bucure în felul acesta în Domnul, că se strâneau în fiecare zi în case, ca să frângă pâinea (Faptele Apostolilor 2,46). La câțiva ani după aceea, la credincioșii din Troa era obișnuința să se strângă în fiecare întâia zi a săptămânii, ca să serbeze Cina (Faptele Apostolilor 20,7). Putem să înțelegem bine aceasta. Prima zi din săptămână este ziua învierii. Aceasta este o sărbătoare creștină. Alte zile de sărbătoare nu există pentru noi. În această singură zi de sărbătoare noi ne strângem și atunci este oportun ca la prima noastră strângere din fiecare săptămână să folosim ocazia, să sărbătorim Cina. Aceasta o făceau și credincioșii din Troa, și de asemenea și credincioșii din Corint, căci Pavel spune, ca în fiecare primă zi a săptămânii ei să pună ceva deoparte pentru colectă (1 Corinteni 16,2).

Unde să sărbătorim Cina? Despre aceasta am vorbit detaliat. Foarte scurt spus: acolo unde credincioșii se strâng ca aceia care aparțin Adunării Dumnezeului cel viu; nu ca aceia care aparțin unei anumite biserici sau secte, ci acolo unde ei se adună numai ca frați și surori într-un anumit loc. Acolo unde Domnul Isus are toate drepturile, unde numai El exercită autoritatea și unde această autoritate este pe deplin recunoscută, chiar dacă de partea noastră deseori este multă slăbiciune.

În încheiere încă o ultimă întrebare: Cum practicăm noi aceasta? Această întrebare este și pentru aceia care de mult timp ocupă acest loc. Am citit lucruri foarte serioase în privința aceasta. S-ar putea, dacă noi participăm de mult timp la frângerea pâinii – eu fac aceasta acum exact jumătate din viața mea -, că noi o facem din obișnuință și nu mai suntem deplin conștienți

de ceea ce facem. Cât de important este să ne verificăm mereu. Probabil câteodată ne grăbim să verificăm pe alții, și aceasta este de asemenea răspunderea noastră. Însă 1 Corinteni 11,27-28 spune, ca mai înainte de toate să ne verificăm pe noi înșine: »De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și de sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși.« Și ce urmează după aceea? »Și așa să mănânce.« Și eu adaug, căci Pavel însuși face aceasta. Unii au spus: dacă eu mă verific, simt că nu sunt potrivit, ci sunt nedemn. M-am verificat și astăzi rămân acasă. Aici nu spune nicidecum că cineva să facă așa. Cuvântul spune ca noi să ne verificăm și *asa să mâncăm*. Ce înseamnă aceasta? Noi trebuie să ne verificăm, dacă există ceva care ne împiedică. Dacă descoperim ceva, să nu rămânem acasă, ci să dăm la o parte obstacolul. Cum facem aceasta? Prin aceea, că dacă păcatul este prezent, mărturisim Domnului păcatul. Și dacă în relația cu fratele meu sau cu sora mea ceva nu este în ordine, trebuie, ca înainte de a merge la Adunare, să aduc aceasta în ordine cu fratele meu sau cu sora mea. Nu numai când eu am păcătuțit față de el, ci și atunci când fratele meu sau sora mea are ceva împotriva mea, așa spune Domnul Isus în Matei 5, eu trebuie să mă duc la el și să pun chestiunea în ordine. Atunci nu am voie să spun: da, dacă ceva este prezent, atunci trebuie fratele sau sora să vină la mine. Deseori spunem așa. Nu, ce spune Cuvântul? »Deci, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți vei aminti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te, întâi împacă-te cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul« (Matei 5,23-24). Deci noi ne verificăm: cum stau față de Domnul, cum stau față de Dumnezeu, și cum stau față de fratele meu? Dacă totul este în ordine, atunci putem merge la Adunare. Nu ar trebui să devină un obicei la noi, iubiți frați și iubite surori, să ne verificăm? Nu abia duminică dimineața la ora 9. S-ar putea ca timpul să nu fie suficient să punem lucrurile în ordine cu frații și surorile. Această verificare ar trebui de fapt să înceapă deja după adunarea de dimineață. Avem la dispoziție o săptămână întreagă să ne verificăm înaintea feței Domnului și să aducem în ordine tot ce trebuie pus în ordine, așa că la sfârșitul săptămânii, la începutul unei săptămâni noi, putem să apărem curățiți înaintea Domnului.

Cât de frumoase și de minunate sunt atunci privilegiile, pe care noi le putem trăi acolo. Nu este minunat că pâinea vorbește încă mereu, chiar și în timpurile de rătăcire, de *un trup*? Probabil că numai câteva procente din credincioșii din Haspe se strâng în acest loc, ca să dea expresie unității trupului. Domnul Isus a prevăzut aceasta, atunci când a spus în Matei 18,20: »Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.« Acolo unde doi sau trei se adună pe acest fundament, ei constituie practic Adunarea. Când nu ajung la înțelegere cu fratele într-o problemă, Domnul spune, să merg la Adunare. Ce este Adunarea astăzi pentru mine? Unde să mă duc? Răspunsul Domnului Isus este: acolo unde doi sau trei se strâng pe acest fundament al întregii Adunări (chiar dacă în Haspe sunt mii de alți credincioși), acolo este pentru mine Adunarea. Acolo unde acești doi sau trei se strâng în Numele Său, în recunoașterea deplină a autorității Sale. Desigur toți credincioșii aparțin acestei Adunări. Însă eu găsesc numai acolo singura expresie adevărată a întregii Adunări.

Așa venim noi împreună. Noi suntem întristați – suntem noi cu adevărat, iubiți frați și iubite surori? – că sunt așa de mulți care nu vin, că multe alte mii nu iau parte. Ne ostenim noi, ca ceilalți să găsească drumul? Sau din cauza comportării noastre, a vinei noastre, rămân deoparte? Când suntem așa împreună, ne bucurăm noi mereu, că știm că Domnul este în mijlocul nostru și avem voie să ne strângem în jurul Lui, ca să-I aducem Lui și Tatălui laudă, mulțumire și adorare? Și voi, iubiți frați tineri și iubite surori tinere, care încă nu v-ați ocupat acest loc, ce vă mai reține s-o faceți? Domnul nu ne constrânge. El te întreabă: Nu vrei să ocupi și tu acest loc în amintirea Mea? Aceasta este dorința Lui. Nu vrei să împlinești această dorință a dragostei? De ce mai eziți? Din cauza fraților? Da, probabil că ei îți crează greutate; dar nu te uita la frați; noi nu ne strângem la frați, ci la El. Este dorința Lui: »Faceți aceasta în amintirea Mea.« Nu vrei să trăiești împreună cu noi ce înseamnă privilegiul să te strângi în jurul Lui și astfel în chip minunat să trăiești această părtășie cu El și unii cu alții, spre binecuvântarea noastră și înainte de toate spre gloria Sa?